

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. P. T.,** zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,** se sídlem U Šestého 1017, Kladno, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 9. 2017, č. j. KRPS-205755-59/ČJ-2017-010023-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2017, č. j. 44 A 41/2017 – 19,

takto:

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Kasační stížnost **se zamítá.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného

[1] Rozsudkem ze dne 24. 10. 2017, č. j. 44 A 41/2017 – 19, Krajský soud v Praze zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 9. 2017, č. j. KRPS-205755-59/ČJ-2017-010023-ZZC, jímž bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce na dobu 90 dnů, a to za účelem správního vyhoštění.

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve obsáhle zrekapituloval dosavadní průběh dané věci a skutková zjištění plynoucí z obsahu správního spisu. Následně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že je správní orgán při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Současně však upozornil na striktně limitovaný časový prostor, v němž musí správní orgán o otázce možného zajištění rozhodnout, v důsledku čehož nelze trvat na úplném a důkladném prověření rozhodných skutečností. Hodnotit je tak třeba podklady, jimiž správní orgán v době vydání rozhodnutí mohl disponovat. Také v otázce podrobnosti odůvodnění o zajištění cizince je dle krajského soudu nutné vnímat omezený časový prostor, který má správní orgán k dispozici. Z napadeného rozhodnutí tedy musí být patrné, jak se správní orgán vypořádal s klíčovými podmínkami pro vydání rozhodnutí o zajištění a s významnými okolnostmi, jež před vydáním rozhodnutí vyšly v řízení najevo.

[3] S ohledem na shora uvedené krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že by napadené rozhodnutí zcela opomenulo jeho rodinné vazby. V pasáži věnované možnosti využití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců totiž žalovaná konstatovala, že žalobce nežije se svou dcerou ani družkou ve společné domácnosti, přičemž nemá v České republice žádné zázemí, když si „*vystačí s řidičským průkazem a klíčky od auta*“. Žalobce také z důvodu svého nelegálního pobytu nemůže dceři vypomáhat s vedením obchodu. Byť toto odůvodnění bylo dle názoru krajského soudu poměrně stručné, stanovisko žalované z něj jasně vyplývá. Žalovaná tvrzený vztah nepopřela, avšak neshledala jej natolik intenzivním, a to i s přihlédnutím k dosavadní pobytové historii žalobce. Realizaci správního vyhoštění tak krajský soud považoval za potenciálně možnou. Napadené rozhodnutí zároveň nevyhodnotil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[4] Krajský soud poté zdůraznil, že z dosavadní pobytové historie žalobce plyne, že jeho tvrzení jsou nedůvěryhodná. Z obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že žalobce v minulosti ve vztahu k paní T. T. P., nar. X, výslovně popřel, že by byl jejím biologickým otcem, což nyní naopak v rámci svého výslechu s odkazem na obsah rodného listu uváděl. Žalobce též opakovaně usiloval o získání pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny, a to s různými družkami, přičemž přinejmenším jedna z těchto žádostí byla vyhodnocena jako účelová (podvodná), neboť se ukázalo, že život ve společné domácnosti žalobce pouze předstíral. Nadto žalobce uvedl, že s dcerou společnou domácnost nevede. Své dceři údajně pomáhá s vedením jejího obchodu, což je ovšem činnost komerčního charakteru, kterou může vykonávat i kdokoliv jiný. Taková činnost dle krajského soudu nezakládá intenzivní rodinný vztah. Sám žalobce přitom zmínil, že dcera má za tím účelem najatou výpomoc. Krajský soud dále upozornil na skutečnost, že v předloženém rodném listě údajné dcery je skutečně uveden muž shodného jména, avšak s datem narození X, tudíž ani není potvrzeno, že by žalobce byl skutečně otcem tvrzené dcery. Existence rodinných vztahů žalobce na území České republiky tak byla zpochybněna. Dosavadní chování žalobce tudíž podle názoru krajského soudu silně snižuje důvěryhodnost jeho osoby. Krajský soud v daném kontextu také doplnil, že žalobce byl v době vydání

napadeného rozhodnutí omezen na osobní svobodě již skoro 3 měsíce, přesto však nebyl schopen hodnověrně existenci rodinného vztahu doložit. Zmínil-li žalobce i jiné příbuzné pobývající na území České republiky, o intenzitě vztahu ke své sestře a bratrovi nic neuvedl. Z jeho výpovědi je naopak zřejmé, že ve Vietnamu má oba rodiče i své syny (podle dřívějších tvrzení jde o jeho jediné biologické děti), u nichž by navíc mohl bydlet. Pokud tedy vůbec žalobce nějaké rodinné vztahy v České republice má, z podkladů ve správním spise nebylo možné ani po několika měsících trvajícího správního řízení dovodit, že by se jednalo o vztahy intenzivní, které by *prima facie* bránily jeho vyhoštění.

[5] Krajský soud proto ve věci uzavřel, že žalobní argumentace týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je zcela nepřípadná, přičemž nedůvodným je i žalobní bod tvrdící nerealizovatelnost vyhoštění žalobce s ohledem na jeho údajné rodinné vazby v České republice.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že žalovaná opomněla zkoumat, zda předmětné rozhodnutí nepředstavuje zásah do jeho soukromého a rodinného života, a to především ve vztahu k dceři, která na území České republiky disponuje dlouhodobým pobytem; nadto je aktuálně těhotná. Stěžovatel přitom ve správním řízení opakovaně uváděl, že je na něm dcera závislá.

[8] Závěry krajského soudu pak stěžovatel považuje za nesprávné z důvodu, že bylo povinností žalované zabývat se přiměřeným a přezkoumatelným způsobem eventuálním zásahem (správním vyhoštěním) do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel v tomto kontextu vyjádřil zásadní nesouhlas s názorem krajského soudu, podle kterého je takovéto vypořádání obsaženo v pasáži věnující se aplikovatelnosti zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Nutné vypořádání se totiž musí soustředit především na naplnění požadavků § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy jiným směrem než vypořádání se s realizovatelností zvláštních opatření.

[9] Z odůvodnění napadeného rozhodnutí navíc neplyne, že by žalovaná hodnotila míru rodinných a soukromých vazeb stěžovatele na území České republiky, když toliko dospěla k názoru, že neexistuje osoba, která by byla schopna složit za stěžovatele potřebnou finanční záruku. Odkazovaná pasáž předmětného rozhodnutí se tak dle stěžovatele zcela míjí s požadavky na vypořádání eventuálního zásahu do soukromého a rodinného života, resp. ji nelze chápat jako plnohodnotné vypořádání s danou problematikou.

[10] Neakceptovatelný je dle stěžovatele i závěr krajského soudu, že na dané vypořádání je třeba klást nižší nároky s ohledem na časovou tíseň, v níž má být rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vydáno. Takový argument by měl jistou váhu v případě prvotního rozhodnutí o zajištění, ovšem je zcela nepřípustný v případě

opětovného rozhodnutí o zajištění vydávaného po třech měsících od prvotního omezení osobní svobody, když bylo zároveň vedeno řízení o správním vyhoštění, ve kterém je otázka zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele zkoumána primárně. Podle názoru stěžovatele se tedy krajský soud pokusil nezákonně nahradit vady namítaného rozhodnutí v řízení soudním.

[11] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a současně s ním zrušil i rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[12] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná uvedla, že všechny skutkové podstaty, na základě kterých byl stěžovatel napadeným rozhodnutím zajištěn, byly náležitě odůvodněny a vychází z podkladů, které jsou součástí spisového materiálu. Stěžovatel dle závěru žalované dlouhodobě a opakovaně nerespektoval povinnosti plynoucí z právního řádu České republiky. Co se týče otázky přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, dcera stěžovatele na území České republiky založila rodinu, žije společně s manželem a jejich dítětem, a tudíž na stěžovateli není nijak závislá. K tomu žalovaná podotkla, že se stěžovatel se svou dcerou čtrnáct let nestýkal. Žalovaná dále upozornila na délku pobytu stěžovatele v České republice, která činí sedmnáct let, přičemž po většinu času se jednalo o pobyt neoprávněný anebo o pobyt jako žadatele o mezinárodní ochranu, o kterou však zažádal až v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci předně konstatuje, že usnesením ze dne 7. 2. 2018, č. j. 2 Azs 379/2017 - 44, dané řízení přerušil, jelikož usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, byla zdejším soudem předložena Soudnímu dvoru Evropské unie předběžná otázka, zda *„[b]rání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?*“. Tato předběžná otázka přitom byla rozhodující pro další postup ve věci.

[14] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 20. 1. 2019 platilo, že *„[v] případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*“

[15] Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, zrušil § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců pro jeho rozpor s ústavním pořádkem (ke dni vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, tj. 21. 1. 2019). Překážka soudního přezkumu stěžovatelem podané kasační stížnosti tak odpadla, ačkoliv dosud nebylo rozhodnuto o předběžné otázce, pro kterou bylo řízení původně přerušeno. Nejvyšší správní soud

tudíž rozhodl výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s § 48 odst. 6 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. o pokračování v řízení.

[16] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání* [písm. b)], *pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění* [písm. c)], *nebo pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států* [písm. e)].

[18] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[19] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[20] Klíčová otázka nastolená stěžovatelem v kasační stížnosti spočívá v dostatečnosti a přezkoumatelnosti vypořádání se napadeného rozhodnutí s námitkou zásahu do soukromého a rodinného života.

[21] V této souvislosti je úvodem třeba připomenout, že posouzení důvodů znemožňujících vycestování (tj. mimo jiné i nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince) v rámci řízení o zajištění cizince je předběžné a subsidiární. K tomu lze blíže poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 151/2018 – 28, v němž bylo konstatováno, že *„[j]akkoliv lze se stěžovatelem v obecné rovině souhlasit, že existence reálného předpokladu pro vyhoštění představuje jednu z podmínek zajištění cizince, nelze přehlížet smysl řízení o zajištění, jímž není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné, jsou-li překážky vycestování správnímu orgánu v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly-li v řízení najevo (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010 - 150). V řízení o zajištění proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno. Postačí závěr o*

možnosti vyhoštění." Přiléhavými jsou i závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 2 Azs 281/2016 – 50: *„…předmětem žalobního přezkumu nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž rozhodnutí o zajištění pro účely správního vyhoštění. Pokud jde tedy o zásah napadeného rozhodnutí do rodinných vazeb stěžovatelky na území České republiky, ten spočívá toliko v dočasném omezení její svobody pobytu, které ovšem nevylučuje kontakt s rodinnými příslušníky (viz § 144 zákona o pobytu cizinců).* (…) *V rámci přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince pak nelze dopodrobna zkoumat dotčení soukromého a rodinného života stěžovatelky v důsledku jejího vyhoštění. Správní orgán se má zabývat pouze otázkou, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Není-li v této fázi nepřiměřenost zásahu do rodinného života cizince v důsledku jeho vyhoštění naprosto evidentní, lze o vyhoštění jako o použitelném prostředku uvažovat (za splnění dalších zákonných podmínek).*"

[22] Rozsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění ve vztahu k posouzení přiměřenosti případného zásahu do rodinného a soukromého života, k němuž by mohlo dojít vyhoštěním cizince, se tak s ohledem na výše uvedené závěry bude odvíjet právě od tvrzení cizince (tj. stěžovatele) a od skutečností zřejmých ze správního spisu.

[23] Stěžovatel v nyní projednávané věci konkrétně namítl, že překážkou vyhoštění z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života je vztah s dcerou (toho času těhotnou), která na území České republiky disponuje dlouhodobým pobytem a je na stěžovateli závislá.

[24] Obecně lze konstatovat, že rodičovský či sourozenecký vztah mezi dospělými lidmi by mohl být překážkou vyhoštění (v rámci rozhodování o zajištění) jen za naprosto výjimečných okolností (např. v případě zvláštní závislosti na péči jednoho na druhém ze zdravotních důvodů). Tyto okolnosti nicméně musejí být v dané fázi zřejmé, jak požaduje ve svých závěrech shora citovaná konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu.

[25] V této souvislosti je přitom z obsahu správního spisu v řešeném případě zřejmé, že dcera stěžovatele žije od roku 2014 na území České republiky se svým manželem; aktuálně v bytě na K. Stěžovatel v České republice s dcerou společnou domácnost nikdy nevedl. K samotné závislosti dcery na osobě stěžovatele tento výslovně uvedl, že *„[s]tále potřebuje moji pomoc, neboť je nutné, aby se někdo staral o její obchod*". Současně však také doplnil, že *„[n]ějaké práce zastane dceřin manžel, ale v současné době má dcera v obchodě placenou výpomoc*". Ve své výpovědi pak stěžovatel uzavřel, že *„[j]ediné co si přeji, je zůstat se svojí dcerou v České republice a pomáhat jí po narození syna s jejím obchodem*". S ohledem na zmíněná tvrzení stěžovatele a další zjištění plynoucí ze správního spisu týkající se jeho pobytové historie tedy lze v dané věci uzavřít, že nepřiměřenost zásahu do rodinného života stěžovatele v důsledku hrozícího vyhoštění (v této fázi) naprosto evidentní nebyla. Stěžovatel totiž svůj vztah k dceři popisoval toliko jako jistou formu pracovní výpomoci, což však najisto nezakládá intenzivní rodinný život těchto osob.

[26] Současně je třeba přisvědčit též hodnocení krajského soudu, že ač byl stěžovatel v době vydání napadeného rozhodnutí omezen na osobní svobodě již skoro 3 měsíce, přesto nebyl schopen existenci intenzivního vztahu s dcerou doložit, resp. nebylo možné

dovodit, že by se jednalo o vztah natolik silný, že by *prima facie* bránil jeho vyhoštění. Nepřípadným je tudíž i poukaz stěžovatele na období, v němž mělo být provedeno „důkladnější“ posouzení předmětné otázky, když sám stěžovatel po tuto dobu nic bližšího netvrdil ani nedokládal.

[27] Ve smyslu již odkazovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, vzniká povinnost posoudit potencialitu výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění tehdy, jsou-li „*překážky vycestování správnímu orgánu v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly-li v řízení najevo*“. Skutečnosti tvrzené stěžovatelem popsané výše však takovou překážkou bezpochyby nejsou. V posuzovaném případě také nevyšly najevo žádné další okolnosti, které by žalovaná byla povinna zvážit a neučinila tak. Nejvyšší správní soud k tomu pro úplnost uvádí, že si žalovaná v rámci svého postupu ve věci najisto učinila úsudek o tom, zda je správní vyhoštění stěžovatele alespoň potenciálně možné, když nepochybně zjišťovala a hodnotila informace týkající se rodinných vazeb stěžovatele na území České republiky, což plyne zvláště z protokolů o výslechu účastníka správního řízení (ze dne 26. 6. 2017 a ze dne 28. 7. 2017), které jsou obsahem správního spisu, jakož i ze samotného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Byť tato zjištění byla žalovanou konstatována v části rozhodnutí týkající se § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nelze v takovém postupu shledat vadu, jež by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť o vyhoštění jako o použitelném prostředku bylo v této věci možné uvažovat. Nadto je třeba upozornit na skutečnost, že v žalovaném rozhodnutí byla zmíněna též existence dříve uloženého a stěžovatelem nerealizovaného rozhodnutí o správním vyhoštění, v němž žalovaná podrobněji posuzovala jednotlivá kritéria přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění. Intenzitě stěžovatelových rodinných vztahů tak byla nepochybně věnována pozornost, a to v míře odpovídající shora popsaným judikaturním požadavkům.

[28] Nadto Nejvyšší správní soud doplňuje, že zmínil-li stěžovatel před správním orgánem i jiné příbuzné (tj. bratra a sestru) pobývající na území České republiky, jakož i svou přítelkyni (vietnamské státní příslušnosti), o intenzitě vztahu k těmto osobám vůbec nic neuvedl. Společnou domácnost nicméně nevede ani s jednou z nich, přičemž z učiněných zjištění nevyplynula ani jiná zvláštní sociální či ekonomická závislost těchto osob. Ostatně, co se týče dalších stěžovatelem uváděných osob, v tomto ohledu krajský soud zcela přiléhavě upozornil na to, že z dosavadní pobytové historie stěžovatele jednoznačně vyplývá, že jeho tvrzení nejsou důvěryhodná, když opakovaně usiloval o získání pobytového oprávnění za účelem sloučení s rodinou s různými partnerkami, přičemž přinejmenším jedna z těchto žádostí byla vyhodnocena jako podvodná, neboť se ukázalo, že život ve společné domácnosti stěžovatel pouze předstíral.

[29] Závěrem pak nelze shledat důvodným tvrzení stěžovatele, že by krajský soud nahrazoval vady napadeného rozhodnutí v části týkající se právě zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud totiž předmětné námitce nepřisvědčil. Své hodnocení řádně a v souladu se zákonem odůvodnil. Srozumitelně a jasně vyložil, proč je žalobní argumentace stěžovatele nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí mylná, a tedy proč neobstojí ani stěžovatelovo tvrzení o nerealizovatelnosti jeho vyhoštění s ohledem na údajné rodinné vazby v České republice. Krajský soud ve svém hodnocení plně vycházel z dřívějších judikaturních závěrů Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu